

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 499 ■ 23 Eylül 2014 ■ Fiyatı: 1 TL.

SINIRLARI AÇIN!

GÖÇMENLERE ÖZGÜRLÜK

Kobanê halkı yalnız değildir

İklimi değil, sistemi değiştir

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Ban Ki-Moon'un daveti üzerine New York'ta iklim zirvesinde buluşacak olan dünya liderleri, 20-21 Eylül'de tüm dünyada protesto edildi. Başta New York'taki eylem olmak üzere yüz binlerce insan harekete geçti, 160 ülkede 3000 noktada eylemler yapıldı.

İstanbul'da Küresel Eylem Grubu'nun (KEG) çağrısıyla gerçekleşen kalabalık ve coşkulu eylem, iklim değişimine karşı mücadeleyi kapitalizme karşı mücadeleye bağlaması açısından da çok önemliydi.

KEG'in iklim değişimine karşı bir kez daha sokaklara çıkmayı sağladığı politik çizgi güçlendirilmeli. İklim değişimi çocuk oyuncağı değil. Ciddiye almak ve ciddi, kitlesel, sürekliliği ve yaygınlığı olan bir hareket inşa etmek zorundayız.

Şimdi, iklim değişimine karşı patlayan küresel intifadayı sürekli kılmak ve çok daha kararlı, çok daha kitlesel ve kazanmayı hedefleyen bir kampanyayı örgütlemek zorundayız. Aralık 2015'te Paris'te düzenlenecek İklim Değişikliği Çerçeve Sözleşmesi 19. Taraflar Toplantısı'na hazırlanmak, bu toplantıyı etkilemek, acil ve radikal önlemler alınması için kitlesel bir kampanya örgütlemek çok önemli.

KEG'in bunu başaracağına güveniyoruz.

Katili aramızda!

Jesca Nankabirwa cinayeti tam anlamıyla bir nefret suçudur. Nankabirwa 'kâğıtsız' bir göçmen işçiydi. İstanbul'da bir tekstil fabrikasında aldığı 900 liralık maaşla Uganda'daki iki çocuğuna bakıyordu. Nankabirwa, Moldova'dan, Afrika'dan, Nepal'den, Filipinler'den, kısaca dünyanın dört bir tarafından Türkiye'ye gelen on binlerce kadın gibi hiçbir yasal güvencesi olmadan düşük ücretlerle çalışmak zorundaydı. Jesca Nankabirwa, sadece 2013'te 214 kadın cinayetine, yüzlerce tecavüze ve cinsel şiddete neden olan cinsiyetçiliğin hedefi oldu. Üstelik katili hâlâ sokakta, aramızda!

Nankabirwa'yı öldürenler derhal yakalanmalı ve cezalandırılmalı. Göçmenlerin barınma ve sağlık gibi en temel insan haklarına erişimi güvence altına alınmalı. Göçmenlere yönelik ırkçı ve ayrımcı uygulamalar cezalandırılmalı.

Savaş tezkerelerine hayır!

Arife Köse Meclis'in gündemine gelecek olan tezkere hakkında yazdı

Bir yandan İslam Devleti'ne karşı "terörle mücadele" adı altında kurulan ABD önderliğindeki NATO ittifakı ve Türkiye'nin bu ittifaka nasıl dâhil olacağı tartışılırken, diğer yandan hükümet meclis açılır açılmaz ilk iş olarak Irak ve Suriye tezkerelerinin süresini yeniden uzatmaya hazırlanıyor.

Irak ve Suriye tezkereleri

Suriye tezkeresi, Urfa'nın Akçakale ilçesine Suriye tarafından atılan top mermisinin sonucunda beş kişinin ölmesiyle 4 Ekim 2012'de kabul edilmişti. Tezkere hükümete, ordunun yabancı ülkelere gönderilmesi ve görevlendirilmesine ilişkin bir yıl süreyle yetki veriyordu. Bu tezkerenin süresi 4 Ekim 2014'te doluyor.

Irak'ın kuzeyine, yani Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin bulunduğu bölgeye operasyon izni veren tezkerenin süresi ise 17 Ekim'de doluyor.

Ayrıca Türkiye bir süre önce Irak'ta tampon bölge kurulmasını da önermişti.

Tezkereler geçmemeli

Hem tampon bölge kurulması önerisi hem de Irak ve

Suriye tezkerelerinin uzatılması Türkiye'nin ABD'nin savaş koalisyonuna ortak olması anlamına geliyor. Böylece hükümet İslam Devleti'ne karşı savaş koalisyonunun dışında kalmamış ve istediği zaman bu çerçevede harekete geçebilme olanağına sahip olmuş olacak.

Aynı zamanda, Kürtlerin hakim olduğu bölgelerin etrafını sarmış ve istediği zaman bu bölgelere asker gönderme yetkisini almış olacak. Ayrıca her iki sınırdan savaştan kaçarak Türkiye'ye sığınan Suriyeli, Rojovalı, Iraklı mültecilerin geçişini engellemiş olacak. Bu iki tezkere de savaşa ortak olmak demektir ve mecliste reddedilmelidir.

AKP iktidarı döneminde tezkereler

AKP iktidarı döneminde gündeme gelen ilk tezkere 1 Mart tezkeresi olarak bilinen ve ABD'nin Türkiye üzerinden Irak'a girmesini sağlayacak olan tezkereydi. Savaş karşıtları 1 Mart 2003'te Ankara'ya yürüyerek tezkere-nin meclisten geçmesini engelledi.

20 Mart 2003'te onaylanan ikinci tezkere ise, ABD'nin Türkiye toprakları üzerinden Irak'a girmesine ilişkin bir madde içermiyor, ancak ABD uçaklarının Irak'ı bombalamak için Türkiye hava sahasını kullanmasına izin veriyordu.

Afganistan işgalinin başlamasından bu yana Türkiye, NATO'nun talepleri çerçevesinde defalarca müdahaleye ortak olmak için tezkere çıkardı.

27 Haziran 2006'da, Kongo'ya asker gönderilmesi tezkeresi kabul edildi.

17 Ekim 2007'de kabul edilen tezkere hükümete PKK'ye yönelik operasyon yapmak için sınır ötesine geçme yetkisi veriyordu.

11 Şubat 2009'da TSK Deniz Kuvvetleri'nin Aden Körfezi ve Somali karasularını kapsayan bölgelerde görevlendirilmesine dair tezkere mecliste kabul edildi.

20 Mart 2011'de Libya'ya yönelik silah ambargosunu denetleyecek NATO deniz gücünde Türkiye askerlerinin de yer almasını öngören tezkere mecliste onaylandı.

Haziran 2012'de, TSK'ye BM Barış Gücü çerçevesinde Lübnan'da bulunma yetkisi veren tezkere onaylandı.

4 Ekim 2012'de Suriye sınırı ötesine operasyon yapma yetkisi veren tezkere kabul edildi ve bunun da 2 Ekim'de uzatılması gündemde.

Erdoğan'la TÜSİAD barıştı

AKP'nin eski lideri Recep Tayyip Erdoğan, cumhurbaşkanı seçildikten sonra müjdeyi vermişti: artık yeni bir Türkiye vardı. Erdoğan'ın geçen hafta patronlar kulübü TÜSİAD'ın toplantısına katılması, bu Yeni Türkiye'yi en keskinmeden anlatan gelişme oldu.

AKP iktidarının başından beri Erdoğan ile TÜSİAD'ın arasının pek iyi olmadığı, bazen yükselse bazen alçalsa da, her daim bir gerilim olduğu malum.

Erdoğan en son üç sene önce katılmıştı TÜSİAD toplantısına. O tarihten itibaren neredeyse ambargo uyguluyordu. Hele son bir sene içinde Gezi ve ardından 17 Aralık sürecinde TÜSİAD ve Koç ile Boyner gibi etkili TÜSİAD üyeleri Erdoğan'ın doğrudan hedefi olmuştu.

TÜSİAD'ın Erdoğan'ı davet etmesi ve Erdoğan'ın da bu davete icabet etmiş olması, daha toplantı öncesinde bu ikili arasındaki buzların eridiğini ortaya koymuştu. Bakmayın siz basında çıkan "Erdoğan yüzlerine baka baka patronları fırçaladı" yorumlarına. Büyük burjuvazi ve iktidar arasında büyük barışa doğru ciddi adımlar atılıyor.

Zaten başka nasıl olabilir ki? Kapitalist bir ülkede büyük burjuvazinin temsil örgütü ile kapitalist devlet aygıtının başındaki ismin kavga içinde olması zaten düşünülemez. Büyük burjuvazisi ile sürekli kavga eden bir iktidar olamayacağı gibi, iktidara düşman bir burju-

vazi de olamaz. Bu ikisi arasında Türkiye'de 2007-2014 döneminde olduğu gibi şiddetli geçimsizlik ancak arızı olabilir. Yerini olağan durum olan uyum ve karşılıklı etkileşime bırakmak durumundadır.

Peki niye TÜSİAD ve AKP iktidarı arasında bir çatışma vardı ve ne oldu da şimdi barıştılar?

Bu sorunun cevabı Türkiye'de devletin niteliğinde saklı. AKP iktidara gelmiş ama devlete egemen olamamıştı. Devlet kurucu ideolojisi gereği, büyük burjuvazi ile çıkar birliği içindeki asker-sivil bürokrasinin denetimi altındaydı. TÜSİAD devletin şimdiye kadar aslı sahibi olmuş kadroların yanında, devlete egemen olmak isteyen AKP'ye karşı oldu. Ama bu mücadeleyi AKP kazandı.

AKP'nin devlet üzerindeki etkisi zaman içinde genişledi. Cumhurbaşkanı'nın halkoyuyla seçilmesi ile bu süreç tamamlanmış oldu. Elbette AKP'nin siyasi rantını kullanan, kayırılan ve hızla palazlanan ayrıcalıklı sermaye grupları var. Elbette TUSKON'un tasfiyesi, Bank Asya operasyon denemesinin gösterdiği gibi konjonktürel olarak üzerine gidilen sermaye grupları da var.

Ancak artık AKP devlete egemen ve her kapitalist devlet partisi gibi bir bütün olarak kapitalist sınıf ile, özellikle de büyük sermayeyle iyi geçinmek durumunda.

Normalleşen Türkiye'de (bu normalleşmeye verilen adla Yeni Türkiye'de) iktidar partisine etkili muhalefet artık patronlar kulübünden gelmeyecek. Her şey yerine oturuyor. Kapitalist sınıf ve kapitalist devletin partisi aynı safta buluşuyor. Karşısına çıkması gereken de işçi sınıfının ta kendisi.

Bu sayıda katkıda bulunanlar:

Arife Köse, Can İrmak Özınanır, Çağla Ofas, Faruk Sevim, Hasret Saygı, Meltem Oral, Onur Devrim Üçbaş, Ozan Ekin Gökşin, Ozan Tekin, Özden Dönmez, Roni Margulies, Şenol Karakaş, Umut Mahir Özen, Volkan Akyıldırım.

Tarihin en büyük iklim hareketi

Birleşmiş Milletler'in yapacağı iklim zirvesi öncesi, dünyanın 160 ayrı ülkesinde üç binden fazla protesto eylemi gerçekleştirildi. Daha önceki 19 zirvede hiçbir somut adım atmayan dünya liderleri ile iklim değişikliğine sebep olan şirketlere karşı 600 bin kişi bu haftasonu sokaklardaydı. Avustralya'dan Fransa'ya, Hindistan'dan ABD'ye her yerde iklim aktivistleri "Laf değil eylem" dedi.

Türkiye'de Küresel Eylem Grubu (KEG) haftasonu bir karşı zirve düzenledi. Etkinlikte yerel hareketlerin iklim değişikliğiyle ilgili mücadeleleri ve BM zirvesinden talep edenler tartışıldı.

20 Eylül Cumartesi günü yine KEG'in çağrısıyla iki bine yakın aktivist Taksim'deki yürüyüşe katıldı. "İklimi değil sistemi değiştireceğiz" ana pankartı arkasında rengârenk

ve coşkulu bir kitle "Şirketleri yeneceğiz" sloganıyla yürüdü.

Herkesin merakla beklediği eylem pazar günü New York'ta gerçekleşti. ABD ve Kanada'nın çeşitli yerlerinden 550 otobüs dolusu insan yürüyüş için kente geldi. Eyleme sendikalar, çevre dernekleri, yerli halklar, öğrenciler, öfkeli büyükanneler, yerel örgütler ve inanç grupları katıldı. Bilim insanları "Tartışma bitti, kanıtlar kesin, iklim için harekete geçin" diyerek yerlerini aldı. Yürüyüş başladıktan iki buçuk saat sonra hâlâ yürümeye başlayamamış olanlar vardı. Devasa bir kalabalık, tarihin en büyük iklim eylemine imza attı. Organizatörlere göre yürüyüş 310 bin kişiydi.

Birleşmiş Milletler'e bağlı Hükümetlerarası İklim Değişikliği Paneli, geçtiğimiz haftalarda en sert ifadelerin yer aldığı raporunu yayımladı.

Küresel ısınma, deniz seviyelerinde yükselme, buzulların erimesi, yağmur rejimlerinin bozulması ve ani sıcaklık değişimleri konusunda uyarılar yaptı. BM'nin bunun üzerine çağırdığı iklim zirvesine 120 dünya liderinin yanı sıra büyük şirketlerin temsilcileri katılıyor.

Kyoto'nun yerine geçirilmesi için 15 ay sonra Paris'te bir uluslararası sözleşmenin imzalanması planlanıyor. Fakat birçok ülke, şimdiden, bu sözleşmenin koşullarının yetersiz olduğunu dillendiriyor. ABD'nin önde gelen üniversitelerinden MIT, anlaşmanın ABD tarafından imzalanmadığı takdirde hiçbir anlam ifade etmeyeceğini, ABD Senatosu'nda ise bu konuda "aşılması imkânsız bir engel" olduğunu açıkladı. ABD Dışişleri Bakanı Kerry, dünyanın en büyük 20 ekonomisine seslenerek, iklim değişikliğinin Ebola ve IŞİD kadar önemli bir tehdit olduğunu söylüyor.

Kopenhag'da 2009'da yapılan son zirveden beri 112 bin kişi iklim değişikliğinin yarattığı sonuçlar sebebiyle öldü, 650 milyon kişi meydana gelen felaketlerden etkilendi, yarım trilyon dolar kaybedildi.

Küresel çapta iklim hareketi gitgide büyüyor. New York'un yanı sıra Londra'da 40 bin, Paris'te 25 bin, tüm dünyada 600 bin kişi gösteri yaptı. Dünya liderlerine baskı uygulamak için bu hareketi büyütmeliyiz.

Gezeğin kurtarılması için sistemi değiştirmek; üretimin kâr için yapıldığı ve rekabetin hakim olduğu bir düzen yerine, insanın ve gezeğin ihtiyaçlarının belirlediği yeni bir toplumu inşa etmemiz gerek.

İskoçya: referandum sonrası mücadele

Onur Devrim Üçbaş
İskoçya'daki referandum hakkında yazdı

İskoçya'da 18 Eylül'de yapılan bağımsızlık referandumundan %55 'hayır', %45 'evet' oyu çıktı. İskoçya, Birleşik Krallık'ın bir parçası olmaya devam edecek. Katılım oranının %85'e ulaştığı seçimlerde İskoçya Ulusal Partisi (SNP) dışındaki bütün

ana akım partiler bağımsızlığa karşı çıktı. Birleşik Krallık'ın parçalanmasının ülkeyi zayıflatacağını anlatan İngiliz egemen sınıfı muazzam bir korku atmosferi oluşturarak bağımsızlığı engellemeye çalıştı. Patronların bağımsızlık durumunda yatırımların azalacağını söylemesine, medyanın çok büyük oranda bağımsızlığa karşı çıkmasına rağmen alınan bu yüksek 'evet' oyu milliyetçi bir tutumdan ziyade, kemer sıkma politikalarına olan bir karşı çıkışa

işaret ediyor.

Ekonomik krizin etkilerinin en çok hissedildiği, işsizliğin en çok olduğu yerler, İşçi Partisi'nin geleneksel olarak güçlü olduğu bölgeler bağımsızlığa 'evet' oyu verdi. SNP'nin yürüttüğü ana 'evet' kampanyası dışında, sosyalistlerin yürüttüğü 'evet' kampanyaları da bu gerçeğe odaklandı. Bağımsız bir İskoçya'nın aynı zamanda Ortadoğu'daki savaşlara katılmaması, parasız sağlık hizmetlerinden taviz vermemesi, büyük şir-

ketlerin değil halkın çıkarını savunması düşünceleri geniş bir kesimde karşılık buldu. Gençler, kadınlar ve emekçiler tarafından yürütülen bu kampanyalar asıl olarak "kâr değil insan" mesajını verdiler. İskoçya'daki sosyalistler şimdi referandumda egemen sınıfla işbirliği yapan İskoçya'daki İşçi Partisi'ni teşhir etmek ve 'evet' kampanyası temeline dayanan yeni bir sol parti inşa etmek için doğru zaman olduğunu düşünüyorlar.

Ortadoğu halkları

Bugün savaş, mezhep çatışması, darbe ve katliamlarla anılan Ortadoğu'da üç yıl önce yaşanan ayaklanmalar ve devrimler, dünyanın işçilerine ve ezilenlerine umut olmuştu.

Onlarca yıldır baskıyla yöneten ve Batı emperyalizminin kuklası olan diktatörleri deviren devrimler, egemen sınıfın şiddetle yerlerini karşı devrimin atağına bıraktı. Arap Baharı'nın yenilmesinin bedelini Filistinliler, Suriyeliler, Rojavalılar ve Iraklılar ödüyor.

Türkiye'de Ortadoğu hakkındaki egemen fikirler, Kemalist eğitim sistemi ve egemen medya tarafından şekillendirilmiştir.

Okullarda öğrencilere Arapların sırtımızdan hançerleyen hainler olduğu öğretilir. Geçen yüzyılın başında, Osmanlı İmparatorluğu tarihe karışırken hakimiyeti altındaki birçok halk gibi onlar da ayaklandı için.

Bugün Araplara karşı ırkçı ve ayrımcı bakış açısının merkezinde kendini diğer tüm halklardan üstün gören Türk milliyetçiliği var. Bu, Türk burjuvazisinin dünya görüşüdür.

Egemen medya, on yıllar boyunca Ortadoğu'ya Türk milliyetçiliğinin gözünden baktı ve "pis Araplar" etiketini yapıştırdı. 11 Eylül 2001'den sonra ise Türkiye'nin medya tekelleri

Ortadoğu'yu ABD'nin "anti-terör" merceğinden geçirek gösterdi. Batı'nın Doğu'dan tarihsel olarak üstün olduğunu ve dünyada bir medeniyetler çatışması yaşandığını ileri süren ABD emperyalizminin savunucularının görüşleri sanki gerçekmiş gibi aktarıldı. Ortadoğu toplumlarının yaşadığı problemlerin, bu toplumların dinî ve kültürel yapısından kaynaklandığını ileri süren emperyalist görüş, hakim fikir haline getirildi.

Bugün Türkiye'de, kendini solcu ve anti-emperyalist olarak tanımlayanların önemli bir bölümü de dahil, hakim fikirlerin şemsiyesi altında toplanan çok farklı ve zıt akımlar Ortadoğu'yu sadece bir sorun yumağı olarak görüyor.

Bugün yaşanan insanlık dışı birçok şeyin, fakirliğin ve adletsizliğin nedenini bu toplumların kendisi olarak gösteriyor.

Ortadoğu'da sınıf mücadelesi

Türkiye'de geniş çevreler Arap Baharı'na destek olmak bir yana, Arap devrimlerine karşı çıktı. Ayaklanmadan değil Esad gibi diktatörlerden, İran gibi Yeşil Devrimi kanla bastıran baskıcı rejimlerden yana tutum aldılar.

Oysa Arap Baharı, "medeni-

yetler çatışması" gibi ABD çıkarlarını korumak için emperyalist müdahale ve savaşı meşrulaştıran "teorileri" de, bu toplumları diğerlerinden aşağıda gören ve kültürel olarak reddeden Türk milliyetçiliğinin Arap düşmanı fikirlerini de yerle bir etmişti.

Geri olduğu iddia edilen Ortadoğu'nun işçileri ve yoksulları yanlarına toplumun geniş kesimlerini çekerek, onlarca yıldır demir yumrukla yöneten diktatörlerin bir bölü-

münün sonunu getirdi, bir bölümüne de sonunun geldiğini gösterdi.

Arap ayaklanma ve devrimleri, her dinden, mezhepten ve halktan emekçilerin birleşmesi sonucu meydana geldi. Şii çoğunluğun Sünni azınlık tarafından yönetildiği Bahreyn'deki ayaklanma ve Suriye'deki ayaklanmanın Sünni, Şii, Kürt ve Hıristiyan fakir sınıfların olduğu bölgelerde eş zamanlı olarak kendini göstermesi buna kanıttır.

Emperyalizm kovuldu, devrimler başladı

Arap Baharı, 2008 küresel ekonomik krizinin bir sonucu, 2007-2008'deki kuraklığın gıda fiyatı artışlarında rekor kırdırması, baskıcı ve küçük bir azınlığın zenginleşmesine hizmet eden diktatörlere karşı demokrasi isteği ve zamanın ruhu olan özgürlüğü kazanma arzusu sonucu meydana geldi.

Arap ayaklanma ve devrimlerini mümkün kılan, 20. yüzyılın başından bu yana Ortadoğu'ya

Ortadoğu demek ayaklanma demektir

2008 - İran

12 Haziran: Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin hemen ertesinde protesto gösterileri başladı. Seçimlere hile karıştırıldığını ileri süren muhalefetin büyük protesto gösterilerine rejim sertçe saldırdı ve ayaklanma ezildi.

2010 - Tunus

17 Aralık: Genç bir seyyar satıcı Muhammed Buazizi, zabitanın mallarına el koymasına üzerine kendini yaktı. Bunun üzerine Tunus'ta hayat pahalılığı ve işsizliğe karşı ayaklanma başladı.

2011-

Tunus

14 Ocak: Ayaklanma yayıldı ve Tunus'ta 23 yıldır iktidarda bulunan Zeynel Abidin bin Ali, Suudi Arabistan'a kaçtı. Bin Ali ve Eşi Leyla Trabelsi, 20 Haziran'da gıyaplarında 35 yıl hapis ve milyonlarca avro para cezasına çarptırıldı.

Ürdün

14 Ocak: Hayat pahalılığına karşı, demokrasi ve

özgürlük için protestolar başladı. 12 Haziran'da Kral Abdullah, hükümetin yeniden kurulması için reform sözü verdi.

Mısır

25 Ocak: Tahrir Meydanı'nda, 1981'den beri iktidardaki Hüsnü Mübarek rejimine karşı protestolar başladı.

Yemen

27 Ocak: Başkent Sana'da binlerce gösterici, Devlet Başkanı Ali Abdullah Salih'i'nin iktidarı bırakması için gösteri yaptı.

Mısır

11 Şubat: Kıyasıyla 18 gün süren direnişin ülke genelinde ayaklanma ve grev hareketiyle desteklenmesi sonucu, 30 yıl iktidarı elinde tutan Mübarek devrildi.

Bahreyn

14 Şubat: Şii halkın çoğunlukta bulunduğu, ancak Sünni hanedanın işbaşında olduğu ülkede protesto gösterileri başladı. Mart ayında Suudi Arabistan

askerleri, ayaklanmayı bastırmak için Bahreyn'i işgal etti.

Libya

15 Şubat: 1969'dan beri iktidarda bulunan Muammer Kaddafi'ye karşı halk ayaklanması başladı.

Suriye

15 Şubat: Başkent Şam'da, Devlet Başkanı Beşşar Esad'a karşı protesto gösterileri düzenlendi. Dera'da ise ayaklanma şiddetle bastırıldı.

Libya

19 Mart: ABD, Fransa ve İngiltere BM himayesinde Libya'ya hava saldırısı başlattı. Muhafiflerin kalesi Bingazi, Kaddafi güçlerinin saldırısına uğradı. Ertesi gün koalisyon Trablus'u vurdu. Ay sonunda operasyonların komutasına NATO geçti.

2012'de Suudi Arabistan'daki rejime karşı ilk protestolar gerçekleşirken Arap Baharı Kuveyt'ten Irak'a uzandı.

ı direniyor

çöken, suni sınırlar çizen ve durmadan müdahale eden, 2001'den itibaren Afganistan'ı bombalayan ve işgal eden, 2003'te Irak'ı işgal edip dokuz yıldır yönetimi elinde tutan ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin yenilmesi idi. Protestolara maruz kalan diktatörler onlarca yıldır emperyalizmin işbirlikçileriydi.

Ortadoğu'da olan bitenleri, dünyanın geri kalanında olduğu gibi sınıf mücadelesi belirliyor. Arap işçilerinin ve yoksullarının, diğer ülkelerin sınırları içine hapsedilmiş emekçilerden bir farkı yok. Onlar emekçi sınıfların kendi mücadeleleri ile en baskıcı ve katliamcı rejimleri yerle bir edeceklerini kanıtladılar. O yüzden Arap Baharı, ABD'den İspanya'ya birçok ülkedeki antikapitalist mücadelelere güç ve moral verdi. Yol gösterdi.

Karşıdevrimin atağı

Türk egemenleri tarafından "pis", "geri", "cahil" ve "kültürsüz" olarak anılan Arap işçi sınıflarının devrimci atılımının gücü hem Ortadoğu'nun krallarını, şeyhlerini, generallerini, kapitalistlerini hem de dünyanın efendisi emperyalist devletleri korkuttu. Bu yüzden şiddetli bir saldırı başlattılar.

Suriye'de Esad rejimi ayaklananlara karşı ağır bir savaş başlattı. Arap Baharı'nın başlangıcındaki demokratik barışçıl protestolar imkânsız hale geldi ve muhalafet silahlı mücadeleye zorlandı. Üç yıldır 200 binden fazla insanın öldüğü bir iç savaş yaşanıyor.

Mısır'da Mübarek'in devrilmesinden sonra işbaşına gelen Müslüman Kardeşler eski rejimin kalıntıları ile uzlaşıp devrim taleplerine sırtını dönünce ikinci ayaklanma başladı. Mısır burjuvazisi, laik ve dindar olarak hareketi bölmeyi başarırken hükümet üyesi olan General Sisi darbe yaptı.

Libya'ya saldıran emperyalistler Kaddafi'yi devirerek, Arap Baharı'nı kirleterek halk kitlelerini böldü.

Irak'ta işgalci ABD'nin işbirlikçisi Maliki yönetimi, Sünnilere karşı ayrımcılığı doruğa çıkartarak mezhep çatışmasını kışkırttı. Suriye, Irak ve Lübnan'ın Sünni egemenleri, ABD'nin Şii egemenleriyle birlikte yönetimine karşı savaş başlattı. Irak ve Suriye'de rejime karşı mücadeleyi bölen, devrimcilere saldırıp katleden IŞİD, Ortadoğu devrimlerini boğmak isteyen Sünni egemenleri tarafından desteklendi. Diktatör Saddam Hüseyin'in taraftarları ile Irak El-Kaide'si IŞİD tarafından koalisyon

kurarken, Ezidilere ve azınlıklara karşı katliama girişti.

Ve tüm bunların üzerine, IŞİD'i bahane ederek kovulduğu Ortadoğu'ya geri dönen ABD, yanına 40'tan fazla haydut devleti çekerek Irak ile Suriye'ye askerî müdahaleye hazırlanıyor.

Sorun kültürel değil siyasal

Ortadoğu ayaklanmaları ve devrimleri, Arap işçi sınıfının ve yoksullarının kültürel olarak geri olmasından, dindar olmasından değil, tıpkı Türkiye'deki gibi örgütsüz olmasından yenildi. Egemenler savaş, darbe ve mezhepçilik kartlarını oynarken, Ortadoğu işçilerini birleştirecek ve devrimin süreklileşmesine yardım edecek devrimci partiler yoktu. Muhalefet hareketlerinin liderliği kaçınılmaz olarak en hazır ve örgütlü durumdaki İslamî liderliklere kaldı. İslamcı hareketlerin burjuva liderlikleri devrimlerin devam etmesinden yana değil, kendilerinin egemen sınıflarla uzlaşarak yönetmesinden yana tutum aldı.

Arap Devrimleri sadece politik iktidarın devrilmesiyle sınırlı kaldığı için, Ortadoğu'nun kapitalistlerini mülksüzleştirmeye yönelmediği için ilk hamleleri sonrası yenildiler.

Ortadoğu'da devrim gibi karşıdevrim de bu toplumların "kendine özgü", "kültürel ve dinî hassasiyetlerinden" değil sınıf mücadelesinin değişmez yasalarından kaynaklanıyor.

Yenilen devrimlerden çıkan ders

Bizler, Ortadoğu'ya baktığımızda, emperyalizmin başlıca sorumlusu olduğu geri kalmışlık ve barbarlığı değil dipten gelen özgürlük isteğini görüyoruz. DSİP bu yüzden Arap Baharı'nı destekledi. Batı ve Doğu emperyalizminin bölgeyi kana bulamasına, Mısır'da darbeye ve Suriye'de Esad rejiminin katliamlarına karşı çıktı.

Bugün olan biten bütün trajik olayların sorumlularından biri de Arap Baharı'nı "emperyalizmin oyunu" olarak gösteren sol etiketli ulusalcılar ve milliyetçilerdir. Dün Esad rejimini savunmak adına BM'nin Suriye'ye müdahalesine karşı çıkanlar, bugün IŞİD'e karşı ABD ve NATO bombardımanını savunuyor. "Gördünüz mü Müslümanlar böyle barbar" deyip milyonlarca emekçiyi egemen sınıfların örgütü IŞİD ile eşitliyor. Bu ilericilik falan değil, küresel kapitalizmin saldırgan ideolojilerinden biri olan "medeniyetler çatışması"na oynamaktır.

Arap Baharı, düzenin yerleşik güçleri tarafından bastırılmış olabilir. Ancak diktatörleri deviren ve dünyaya umut veren Arap işçileri bu deneyden ders çıkartacak, ikinci bir ayaklanmada işler eskisi gibi olmayacak. Hepimiz açısından ortak bir sonuç ise, mücadele ettiğimiz her ülkede devrimci partiler inşa etmek ve bu partileri işçi sınıfı içinde kökleştirmek.

haftanın yorumu

Yaşasın bombalar!

Çok zor bir konu değil gibi sanki. En azından, olmaması gerek.

Amerika dünyanın çeşitli yerlerini bombalama hakkına sahip midir?

Bombaladığı zaman, niye bombalar? Atlas Okyanusu'nda sivilce kadar bir ada; Ortadoğu'da veya Balkanlar'da küçük bir ülke; Asya'nın tam göbeğinde geri, yoksul, dağlık bir memleket... Bunlar

Amerika'nın nesini tehdit ediyor? Amerika için nasıl bir tehlike oluşturuyor da, dünyanın bir ucundan kalkıp öbür ucunda bir yeri bombalama ihtiyacı duyuyor Amerika?

Bu saldırıların iyi ve insanlı amaçlarla yapılıyor olması mümkün müdür? Bombalarken öyle diyorlar çünkü. Afgan kadınlarını kurtarmak; Irak halkını özgürleştirmek; Grenada'ya demokrasi götürmek gibi amaçlarla bombaladıklarını iddia ediyorlar.

Soğuk savaş dönemi boyunca Amerika "özgür dünyanın lideri" olma iddiasını hep ön planda tutuyordu. Sonra bu söylem arka plana düştü, ama durum değişmedi. Ciddin olabilir mi? Amerikan bombaları dünyada özgürlük, demokrasi ve insanlığın koruyucusu mudur belki de?

Bu soruların cevapları, en azından kendisini sosyalist, anti-emperyalist gibi sıfatlarla tanımlayanlar açısından, çok basit olsa gerek:

Hayır, Amerika'nın dünyanın her tarafını bombalama hakkı yoktur.

Bombaladığı zaman, kendi emperyal çıkarlarını korumak için bombalar.

Hayır, bu bombaların özgürlükle, demokrasiyle filan alakası yoktur.

Bu cevaplar o kadar aşikâr, o kadar bariz ki, yazarken biraz çekindim doğrusu.

"Demokrasi" safsatası

Eskiden olsa, bu cevapları yazmaya gerek bile olmazdı. Amerika ve müttefikleri Yugoslavya'yı, Irak'ı, Afganistan'ı, Libya'yı, Somali'yi bombaladığında, Vietnam'ı, Laos'u, Grenada'yı işgal ettiğinde, Latin Amerika'nın çok çeşitli ülkelerinde, İran'da, Şili'de, Türkiye'de darbe yaptırdığında tartışma bile olmazdı.

Bu saldırıların "demokra-

si" adına yapıldığı safsatasını kimse ciddiye almazdı.

Haklı olarak almazdı. Amerika'nın tüm müdahaleleri, uluslararası sermayenin önünü açmak için, sermayenin istediği gibi davranma yeteneğini engelleyen, yerel kaynakları devletleştiren, Amerikan şirketlerinin kârlılığını sınırlayan yönetimleri cezalandırmak için gerçekleştirilirdi, herkes de bunu bilirdi.

Müdahaleye maruz kalan ülkeler eskiden de yıllarca belini doğrultamazdı, şimdi de öyle. Müdahalede ölen insan sayısı müdahalenin öncesinde ölenlerin sayısını her zaman kat kat aşardı, şimdi de öyle.

Örneğin, Irak'ta Saddam on binlerce kişiyi öldürdü; Amerikan müdahalesi sonucu bugüne kadar 1,5 milyon öldüğü tahmin ediliyor. Ve müdahaleden 11 yıl sonra ülkenin ne hâlde olduğu malum. Bosna'nın hâli malum, Libya'nın hâli malum...

Bombalanan Müslüman olunca

Herkes bunları bilirdi. Bir zamandır sanki bilinmez oldu. Özellikle Türkiye'de.

Niye? Amerikan müdahaleleri nitelik mi değiştirdi?

Yoo, değiştirmede. Tam tamına aynı. Amaç da aynı, sonuç da.

Tek fark, son dönemde Amerika'nın saldırılarına maruz kalanların Müslüman ülkeler ve örgütler olması.

Bizde, kendilerini "sol" olarak düşünenlerin gözünde, üstelik en keskin anti-emperyalist olanlarının bile gözünde, Amerika'nın Müslüman bombalaması pek de sorun değil.

O kadar ki, IŞİD söz konusu olunca, herkes NATO'cu oluverdi.

Şöyle bir şey demek şansımız var mı? "Amerika bizim sevmediğimiz birilerini bombalarsa, iyidir, destekleriz."

Dediğimiz taktirde, Amerika'nın bazı bombalarının iyi bazılarının kötü olduğunu, bazı bombaların demokrasi ve insanlık adına atıldığını söylemiş oluruz.

İnsanlığın kurtuluşu bazen emperyalizme bağlıdır, demiş oluruz.

Sonra da bir daha başka bir şey diyemeyiz. Demesek daha iyi olur zaten.

Roni Margulies

Anti-Capitalista

Antikapitalist bir sol için temeller

Marksist emperyalizm teorisinin güncelliği

Can Irmak Özınanır
marksist emperyalizm teorisini kullanılmadan günümüzün açıklanamayacağını tartışıyor

1980'lerle başlayan ve 1990'larda ayyuka çıkan genel propagandaya göre artık dünyayı anlamak ve anlamlandırmak için büyük anlatılara (yani Marksizm gibi teorilere) ihtiyaç yoktu. Bu anlayış solda da yankısını buldu. Dünyada pek çok solcu emperyalizm kavramını modası geçmiş bir kavram olarak bir kenara bırakıyordu. Antonio Negri ve Michael Hardt tarafından yazılan *İmparatorluk* kitabı ulus-devletlerin ve onlara bağlı olarak emperyalizmin sona erdiğini anlatıyor, farklı mücadele yöntemleri öneriyordu. Oysa 1990'lar ABD'nin Irak Savaşı ile açılmıştı, ardından "insanî müdahale" tezleri ile NATO, Yugoslavya'yı bombaladı. ABD'de 2001'in 11 Eylül'ünde Dünya Ticaret Merkezi'ne yapılan saldırılar sonrası ise emperyalizmin hiç de geçmişte kalmış bir hayalet olmadığı ortaya çıktı. ABD ve müttefiklerinin "teröre karşı savaş" gerekçesiyle başlattığı Afganistan ve Irak savaşlarında bir milyondan fazla insan hayatını kaybetti.

Bugün Ortadoğu'yu kana bulayan IŞİD gibi örgütlerin yaygınlaşabilmesinin temel sebebi emperyalizmin Ortadoğu'ya saldırısı ve işgalidir. Son günlerde IŞİD'e karşı ABD liderliğinde kurulacak NATO koalisyonu konuşuluyor. ABD ve Fransa Irak topraklarını bombalamaya başladılar bile... Irak Savaşı'nın aksine bugün yapılan emperyalist saldırıya karşı solda ve sol liberaller arasında daha olumlu bir tutum var. IŞİD'in yarattığı korku NATO'nun yarattığı dehşeti unutturmuşsa benziyor. Emperyalizme milliyetçi değil anti-kapitalist bir noktadan karşı çıkmak ancak Marksist emperyalizm analizi ile mümkün.

Emperyalizm kapitalizmin özel bir aşamasıdır

Klasik anlamda Marksist emperyalizm teorisi Avusturyalı Marksist Rudolph Hilferding ve 1917 Rus Devrimi'nin öncü kadrolarından Vladimir Lenin, Nikolay Buharin gibi

teorisyenler tarafından geliştirildi. Bu teorisyenler emperyalizmi, Marx'ın bahsettiği kapitalizmin yayılma ve merkezleşme eğiliminin bir sonucu olarak görüyordu. Sermayenin yoğunlaşma eğilimi finansal sermaye ile endüstriyel sermayenin iç içe geçmesine yol açmış, başka bir deyişle finans-kapitali ortaya çıkarmıştı. Finans-kapital merkezleşme eğiliminin sonucu olarak büyük tekelleri veya tröstleri ortaya çıkarmıştı. Bu sermaye grupları ise devlet ile bütünleşme eğilimi gösteriyordu.

Uluslararası bir sistem olan kapitalizm altında ulus-devletleriyle bütünleşen sermayeler-arası rekabet ulus-devletler arasında da rekabet biçimini alıyordu. Bu, aynı zamanda hammadde ve dünya pazarına erişim için birbirlerine giderek bağımlı hâle gelmeleri ve bir süre sonra bu rekabetin ancak askerî güçlerin devreye girmesi yoluyla çözülebileceği anlamına gelmekteydi. Lenin ve Buharin'in analizleri büyük oranda doğrulandı. Gelişmiş kapitalist ülkeler arası rekabetin çözümü iki büyük dünya savaşını ve büyük bir yıkımı getirdi.

I. ve II. Dünya Savaşları'nda ve sonrasında Marksistler emperyalizm analizi sayesinde enternasyonalist bir tutum alabildiler. Savaşta kendi egemen sınıflarına ve ulus-devletlerine karşı tutum alırken, bir yandan da kendi ülkeleri tarafından sömürü-

len ulusların mücadelelerini desteklediler.

Günümüzde emperyalizm

Elbette Lenin ve Buharin'in teorilerini geliştirdiği zamandan bu yana çok şey değişti. II. Dünya Savaşı arkasından devlet kapitalisti SSCB öncülüğündeki blokla, ABD öncülüğündeki "özgür dünya" arasındaki emperyal rekabete, 1990'lardan itibaren ise ABD'nin askerî gücünü korumakla beraber uluslararası hegemonyasını yitirdiği bir döneme şahit olduk. İki kutuplu bir kapitalist dünyadan çok kutuplu bir kapitalizme geçişi gördük. 11 Eylül arkasından "teröre karşı savaş" diye başlatılan süreç o ülkelerin halklarına kanlı bedeller ödetti, ancak asıl olan büyük kapitalist güçlerin kendi arasındaki savaşıydı.

İngiliz Marksist Alex Callinicos'un dediği gibi:

"...kapitalist emperyalizm ekonomik ve jeopolitik rekabetin keşişimi olarak algılanmalıdır. Başka bir deyişle, devletler arasındaki jeopolitik rekabetler ile çoğunlukla karmaşık ve çatışmalı biçimdeki şirketler arasındaki rekabetçi savaşların birleştiğinde olan şeydir."

2001'den bu yana "Yeni bir Amerikan yüzyılı" yaratmaya dönük bu rekabetin askerî olarak sınanmasını gördük. Gerek ABD gerekse Rus emperyalizmi Arap Baharı'ndan sonra halkın taleplerini bir kenara

bırakıp kendilerini orada birer güç olarak var edebilmenin derdine düştü.

ABD, 11 Eylül sonrası politik yenilgisini asla üzerinden atamadı. Arap devrimlerine müdahale etmeye çalıştı, Mısır'da darbeye destek oldu, Libya'da devrimi çalmak üzere NATO'yu devreye soktu, bombalar attı. Dün Taliban, El Kaide veya Saddam Hüseyin'i ileri sürerek Ortadoğu'yu kendi aralarındaki rekabetin sahası hâline getiren emperyalist devletler bugün mezhepçi IŞİD'in katliamlarını kendilerine maske yapıyor, oysa amaç aynı yitirilen hegemonyayı geri kazanmak. Bu uğurda kaç sivilin öleceği umurlarında değil. Bugün devrimci Marksistlere düşen birinci görev kendi egemen sınıflarının emperyal çıkarlarına, IŞİD'den kaçanlara kapıları kapatan hükümete karşı çıkmak, diğer yandan "insanî" bir maske takan, ancak temelde kapitalist ülkelerin kendi aralarındaki rekabete dayanan yeni Irak savaşına karşı çıkmaktır.

Antiemperyalizmle milliyetçiliği eşitleyen "sol" anlayışlara da, emperyalizme "insanî" bir vizyon biçenlere de karşı çıkmak ezilenlerin aşağıdan mücadelesine güvenmekten geçer. Ortadoğu'da IŞİD'i de emperyalizmi de yenilgiye uğratabilecek olan aşağıdan mücadeledir. Bunu savunmak ancak antiemperyalizmi antikapitalizme bağlayan enternasyonalist bir perspektifle mümkündür.

Metal işçileri Türk Metal'den rahatsız

Çağla Oflas metal işçilerinin toplu sözleşme mücadelesini ve Türk Metal'in işçilere ihanetini yazdı

Yüz binlerce metal işçisini ilgilendiren 2014-2016 MESS grup toplu sözleşme süreci devam ederken, metal işçilerinden Türk Metal Sendikası'nın TİS (toplular sözleşmesi) taslağına tepkiler yükseliyor.

Her yıl büyüyen ve vergi rekorları kıran metal sektöründe Türk Metal hazırladığı TİS taslağında anlaşma sağlandığında metal işçilerinin mevcut kötü koşullarında bir değişim olmayacak. Taslakta birinci altı ay için yüzde 14 zam, ikinci altı ayda enflasyon oranında artış, üçüncü altı ayda enflasyon artı 2 puan artış, dördüncü altı ayda ise yine enflasyon oranında artış isteniyor. Sosyal yardımlarda birinci yıl için yüzde 20 zam, ikinci yıl ise enflasyon artı 2 puan artış belirtiliyor. Teklif kabul edilirse çocuk parası da 25 TL olacak ve işe yeni giren işçi sen-

dikaya üye olduğunda saat ücretlerine birinci yıl için 40 kuruş, ikinci yıl için ise 45 kuruş eklenecek.

Kazasızlık ödülü!

Toplu sözleşmenin imzasından itibaren iş kazası geçirilmeyen günlere istinaden kademeli olarak, kazasızlık ücreti ödenecek. 2014 yılında meydana gelen iş kazalarını işçi hatası olarak değerlendiren sendika, patronlara ve işyeri yönetimine yaptırımlar uygulamak yerine taslağa "kazasızlık" adı altında bir madde koyarak sorumluluğu işçiye yüklüyor.

Türk Metal aracılığıyla düşük ücretleri işçilere dayatan MESS üyesi patronlar, büyüyen Türkiye ekonomisinde en büyük paya sahip. MESS üyesi patronlar uzun ve yoğun tempolu çalışma saatlerini bizzat Türk Metal aracılığıyla işçilere dayatıyor. Düşük zamlara ve yorucu iş koşullarına itiraz eden her işçi kendini kapı önünde bulmakta. Her TİS sürecinde işçiler pek çok kez tepkilerini iş bırakarak, çeşitli eylemlerle dile getirmesine rağmen, işçilerin taleplerini dikkate almayan sendika patronların hizmetinde olduğunu gösteriyor.

mücadelenin içinden

Eğitim emekçileri 24 Eylül'de greve gidiyor!

Eğitim emekçileri 24 Eylül'de sosyal ve ekonomik koşullarının düzeltilmesi, özlük haklarının iyileştirilmesi, ayrımcılık yapılmaması ve diğer bir dizi sorunun çözümü için greve gidecek. Sekiz yüz elli bini öğretmen, bir milyon yetmiş bin kamu emekçisinin çalıştığı eğitim sistemindeki sorunlar yıllardır birikti ve içinden çıkılmaz hale geldi.

Bugüne kadar eğitimde esnek çalışma, performans değerlendirme, zorunlu rotasyon, sözlü sınav uygulamaları ile iş güvencesi doğrudan hedef haline getirildi. Erken emeklilik, yeni personel almama, taşeronlaştırma, geçici personel çalıştırma, ücretli öğretmenlik ve benzeri uygulamalarla güvencesiz istihdamda tam bir patlama oldu. Yetmiş bin öğretmen "ücretli öğretmen" adı altında kadrosuz, güvencesiz, düşük ücretlerle devlet okullarında çalıştırılmakta. Yine pek çok okul, sigortasız insanları hizmetli olarak çalıştırıyor.

Atama ve tayinlerde olumsuzluklar yaşandı, baskı, soruşturma ve sürgünler oldu. Türkiye genelinde sekiz bin okul müdürünün ataması keyfi yapılan değerlendirmeler sonucunda yenilenmedi, yerlerine iktidara yakın olan kişiler müdür olarak atandı.

Temel Eğitimden Orta Öğrenime Geçiş (TEOG) sınavı sonrası karmaşa yaşandı, bazı öğrenciler meslek ve imam hatip liselerine, bazı öğrenciler evlerinden kilometrelerce uzaklıktaki okullara otomatik olarak kaydedildi.

Özel okullara doğrudan kamu kaynaklarının aktarılmasına başlandı. Öğrenciler ve veliler özel okullara yönlendirildi.

Anadilde eğitim hakkı yine yok sayıldı

Geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi, bu yıl da anadilinde eğitim hakkı talepleri yok sayıldı, anadilinde eğitim almak isteyen çocuklar ve aileleri yine karşılarında devletin güvenlik güçlerini buldular.

Eğitimde ayrımcı ve dayatmacı olmayan, farklı kimliklerin, dillerin ve inançların yok sayılmadığı bir eğitim sistemi için herkesin anadilinde eğitim alma hakkına saygı gösterilmesi gerektiği açıktır. Türkiye anadilinde eğitim konusunda geleneksel reflekslerini sürdürmekte, baskı, tehdit ve şiddet politikalarına devam etmektedir.

Eğitim emekçileri sorunlarının farkında ve sonuna kadar mücadele etmeye kararlı. Bunun için de öncelikle kitlesel eylemlerle sorunlarına çözüm arıyorlar, en önemli nokta bu. Siyasal iktidarın haksız uygulamalarına karşı bir grev örgütleri ve başarırlarsa, eğitim emekçilerinin mücadelesi tüm işçi ve emekçilere örnek olacaktır.

Faruk Sevim

Beltaş işçileri direndi, kazandı!

BELTAŞ işçilerinin 60 gündür devam eden direnişi kazanımla sona erdi.

Beşiktaş Belediyesi'ne taleplerini kabul ettiren işçiler, toplu iş sözleşmesinin de imzalanmasını sağlayarak sendikal haklarını kazandı. BELTAŞ işçilerinin zaferi taşeronlaştırmaya karşı mücadele eden tüm işçilere örnek olacak.

CHP'li Beşiktaş

Belediyesi'ne bağlı BELTAŞ A.Ş.'de çalışan işçiler, toplu iş sözleşmesi öncesinde işten atılmışlardı. Önce direnişe, sonra greve çıkan 239 işçi, mücadelenin 60. gününün sonunda taleplerini kabul ettirdi. Genel-İş'te örgütlü BELTAŞ işçilerinin temsilcileri ile CHP'li Beşiktaş Belediye yönetiminin temsilcileri bir toplantı yaptı. Toplantının sonucu işten çıkarılan işçile-

rin geri alınması oldu ve toplu iş sözleşmesi imzalandı. Belediye hizmetlerinin taşeron şirkete verilmeyeceğine ve ihalenin üç ay sonra yeniden BELTAŞ ile imzalanacağına dair Belediye Başkanı Murat Hazinedar ile protokol imzalandı. İmzalanan toplu iş sözleşmesiyle işçilere iş güvencesi ve sendikal örgütlenme hakkı tanındığı bildirildi.

Marx diyor ki...

Atmosferde buharlaşan milliyetçilik

"İşçinin ulusu ne Fransız, ne İngiliz, ne de Alman'dır; çalışmadır, ücret köleliğidir, kişinin kendini satmasıdır. Hükümeti ne Fransız ne İngiliz ne de Alman'dır, sermayedir. Onun esas atmosferi ne Fransız ne İngiliz ne de Alman toprağıdır, yeryüzünün birkaç santim altıdır."

Geçen haftasonu dünya tarihinin en büyük iklim gösterisini küresel olarak gerçekleştirdik. Isınmanın ve iklim değişikliğinin başlıca sorumlula-

rından biri olan ABD'de 500 bin insan, kendi hükümetlerini ve diğer hükümetleri sertçe uyardı. İstanbul'daki büyük yürüyüşün de içinde bulunduğu üç bin protesto gösterisine 600 bin kişi katıldı.

Türk-Türkiye atmosferinden bahsetmek ne kadar saçma Türklerin diğer milletlerden ayrı ve üstün olduğunu düşünmek o kadar saçma.

Kömür ve petrol gibi fosil yakıtların kapitalist endüstri tarafından tüketilmesi sonucu atmosferi dolduran sera gaz-

ları, millî sınırların anlamsız olduğunu gösteriyor.

İklim değişikliği, dünyanın neresine bakarsanız bakın, yoksulları vuruyor. Aşırı yağışlar sonucu meydana gelen sel altyapısı tamamlanmış zengin semtlerdeki değil altyapısı olmayan işçi mahallerinde yaşayan fakirleri öldürüyor. Kuraklık sonucu tarımsal üretimin gerilemesi fakir köylüleri ve tarım işçilerini aç bırakırken, rekor üstüne rekor kıran gıda fiyatları şehirlerde yaşayan ve ücretleri yükseltilmeyen işçileri de yoksunluk sofrasına oturtuyor.

Küresel ısınma ABD, Çin, G-8 ve G-20 ülkeleri gibi kapitalist piramidin en tepesindeki herkesin eseri, ancak sonuçlarını hepimiz yaşıyoruz. Ve insan-

lık ile canlı türlerinin büyük bölümünü toplu yokoluşa iten bu sorunun çözümü de küresel.

Türk milliyetçileri ulus-devletlerin "halk olmayı geride bırakmış ileri ulusların eseri" olduğunu, yani uygarlığın ve gelişmenin sonucu insanlığın bulunduğu en akılcı işleyiş olduğunu ileri sürüyor.

İnsanlığın ortak tavrının ifadesi olarak sunulan Birleşmiş Milletler'den ise ortak bir tavır çıkmıyor. Her devlet, sahibi olan egemen sınıfların çıkarları doğrultusunda davranıyor. Her kapitalist diğeri ile rekabet içinde ve dünya politikasını bu belirliyor.

Ulus-devletlere bölünmüş, millî sınırlara sahip ve milliyetçiliğin hakim fikir olduğu

kapitalist dünya, iklim sorununa herkes tarafından bilinen çözümü getirmeyi reddediyor.

Farklı geçmişlerden, dillerden, dinlerden, yaşam tarzları ve kültürlerden gelsek de, üretim araçları karşısında mülksüz, yaşamaya devam edebilmek için her gün emeğini satmak zorunda kalan bir ve aynı sınıfın, işçi sınıfının üyeleriyle ve hepimizin bekleyen şeyler aynı. İklim değişikliğine, savaşlara, sömürüye, fakirliğe ve adaletsizliğe karşı küresel devrim mücadelesinin zaferi için her yerde ve Türkiye'de işçileri bölen milliyetçiliği geriletmek için aralıksız mücadele etmeliyiz.

Volkan Akyıldırım

Rojavalı, Suriyeli, Iraklı mülteciler

Misafir değil kardeşimizsiniz, hoşgeldiniz!

Hasret Saygı ve Ozan Tekin, Esad ve IŞİD'in şiddetinden kaçmak zorunda kalan mültecilerle dayanışmanın gerekliliğini yazdı

Suriye'de Esad'ın bombardımanları ve iç savaş, Rojava'da IŞİD'in saldırıları, Irak'ta IŞİD'in ilerleyişi ve karşılığında ABD bombardımanı ile Ortadoğu halkları bir kez daha savaşla boğuşuyor. Suriyelilerden sonra Rojava'da yaşayan Kürtler de Türkiye'ye göçüyor. Savaş derinleştiği takdirde Irak'tan da birçok insanın gelmesi söz konusu.

Bu ortamda, mülksüzleştirilen ve itibarsızlaştırılan aileler, hayatlarını idame ettirebilecekleri tüm koşullar ortadan kalkınca göç etmeye zorlanıyorlar.

Savaştan kaçıp Lübnan, Ürdün, Irak ve Türkiye gibi komşu ülkelere sığınan Suriyeli mülteciler, bu ülkelerde de benzer koşullarda yaşamaya mahkûm durumdadır.

Türkiye'ye sığınan bir milyonu aşkın Suriyeli, ucuz işgücü olarak görülerek kölelik koşullarında çalıştırılıyor ve temel hak ve özgürlüklerinden mahrum bırakılmış durumdadır. Suriyeli mültecilerin Türkiye'ye gelmeye baş-

lamasının üzerinden 3,5 yıl geçmesine rağmen, Türkiye devleti Suriyeli mültecilerin çalışabilecekleri, kendi hayatlarını kazanabilecekleri hiçbir koşul yaratmadı ve onlara "geçici koruma statüsü" dışında hiçbir insanî hak tanımadı.

Mülteciler, bir de medya aracılığı ile artan ayrımcı ve ötekileştirici söylemlere maruz bırakıldılar. Son zamanlarda tırmanan nefret söylemi ve sığınmacılara yönelik ırkçı saldırılar, Suriyelilerin devlet tarafından temel insanî haklarından yoksun bırakılmalarının ve medyanın hedef gösteren yayın çizgisinin sonuçlarıdır.

Suriyeli, Rojavalı, Iraklı; tüm savaş mağdurları kardeşimizdir demek, mültecilere yönelik ırkçı saldırılara ve Ortadoğu'da savaşı derinleştirerek emperyalist müdahaleye karşı çıkmak için, Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe platformu, 27 Eylül Cumartesi günü saat 18.00'de Taksim Tünel Meydanı'nda buluşarak, Galatasaray Meydanı'na bir yürüyüş düzenleyecek.

Tampon bölge değil, sınırları açın!

Geçtiğimiz hafta IŞİD'in saldırılarından kaçarak sınıra dayanan Rojavalıları, Davutoğlu'nun talimatıyla önce geçiş izni verilmedi. Daha sonra kuzeyden akın edenlerin direnişiyle sınır açıldı. Birkaç günde 100 bine yakın göçmen sınırı geçti.

Böylelikle AKP'nin mültecilerle ilgili yaklaşımının da ayrımcılığa dayandığı ve "favori" mültecileri olduğu ortaya çıktı.

Hükümet, sığınmacıların sayısının hızla artması karşısında sınırda uçuşa yasak bir tampon bölge oluşturulmasını istiyor. Ancak bunun Rusya-Çin sebebiyle BM'den geçmesi mümkün değil. Türkiye ise böyle bir bölgeyi tek başına var edemez. Kürtler tampon bölge fikrine tamamen karşı. PKK liderlerinden Murat Karayılan, bunun Kürdistan'ın işgali anlamına geleceğini, yeni bir direnişi başlatacağını ve çözüm sürecini yok edeceğini söyledi.

AKP tampon bölge peşinde koşmayı bırakmalı, sınırını savaşta kaçan tüm halklara açmalı ve sığınmacılar için kaynak yaratmalıdır.

Taleplerimiz

- Mültecilere yönelik ırkçı saldırıları örgütleyenler bulunmalı ve cezalandırılmalıdır. Devlet, Suriyelilerin can güvenliğini sağlamak zorundadır.
- "Misafir", "geçici koruma statüsü" değil; Suriyelilerin, Rojavalıların ve sınırdan geçen herkesin mülteci statüsü tanınmalı ve bunun getirdiği temel haklardan faydalanmaları sağlanmalıdır.
- Türkiye sınırını hiçbir ayrımcılık yapmadan, savaşta kaçan herkese açmalıdır.
- AKP, bölgedeki savaş ortamını derinleştiren hiçbir Batı müdahalesinin ortağı olmamalıdır. 2 Ekim'de görüşülecek olan Suriye ve Irak tezkeresi yenilenmemelidir.
- Hükümet, Rojava'ya düşmanlığı terk etmeli ve Kürt sorununun çözümü için derhal adım atmalıdır.

sosyalizm sohbetleri

Başka bir ulusu ezen ulus özgür olamaz

Geçen hafta İskoçya'nın Birleşik Krallık'tan ayrılıp bağımsız bir devlet olup olamayacağına dair bir referandum gerçekleştirildi. İskoçya'daki halk oylamasından hemen bir gün sonraysa İspanya'nın özerk Katalonya bölgesindeki yönetim parlamentosu 9 Kasım'da bağımsızlık referandumu yapılmasına dair yerel bir yasayı kabul etti.

İskoçya referandumu, ulusal sorun ve bağımsızlık meselesini tartışmak, ulusların kendi kaderini tayin hakkının önemi hatırlatmak açısından iyi

bir vesileydi. Maalesef bizde İskoçya'nın bağımsızlığı hususu, daha çok bir sosyal medya mezesi olarak gündeme geldi. Gene de Türkiye'de İskoçya'nın bağımsızlığına desteğin yoğun olduğunu söylemek mümkün. İnsan şu soruyu sormadan edemiyor: Ya Kürdistan'ın bağımsızlığı?

Türkiye'de ulusal bağımsızlık konusunda belli başlı birkaç itiraz vardır ve bunların çıktığı ortak kapı genelde milliyetçiliktir.

Devletlerin ortadan kalkması için mücadele eden sosyalist-

lerin bir ulusun ayrı devlet kurma hakkını desteklemesi çelişki değildir. Ulusal baskıya karşı olmanın, yani Kürt halkının sırf Kürt olduğu için Türkiye Devleti tarafından ayrımcı politikalara maruz kalmasına karşı olmanın bir gereğidir. Buradaki püf noktası 'ayrılma hakkının tanınması'dır. Ayrılma özgürlüğü olmadan gerçek bir eşitlik ve ortak yaşam mümkün değildir. Ayrılma hakkını tanımadan 'hepimiz birlikte yaşamak istiyoruz' demek sadece ulusu baskı altında tutan devletin bir uydurmacasıdır.

Nasıl ki boşanma hakkının yani birlikteliğin sona erdirilmesi hakkının var olması 'herkes boşanmalıdır' anlamına gelmiyorsa, ayrılma hakkının tanınmasının otomatik sonu-

cu da bağımsız bir devletin kurulması değildir.

Hakları gasp edilen, ezilen ulus meselesini sadece ekonomik veya kültürel sorunlara indirgeyen anlayış da yaygın. Meselenin yoksulluk olduğunu vurgulayıp 'yatırım yapılsa bu iş çözülür' diyerek ayrılma hakkına karşı çıkanlar var. Doğan Tarkan'ın hatırlattığı gibi, 'Norveç, İsveç'ten yoksuldu ama buna rağmen İsveç'ten ayrılarak sorunu çözdü. Yani ulusal sorunda ayrılanın zenginliği yoksulluğu değil belirleyici olan. Sorun kültürel de değil. Sorun bir ezen bir de ezilen ulus olması. Ezilenin kimliğinin tanınmaması.'

Ulusal haklar için mücadele eden bir halkın nasıl yönetilmek istediğine de kendisinin

karar vermesini savunmak, kısaca, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını savunmak, hakim devletin milliyetçiliğine karşı olmanın da bir önkoşuludur.

Türkiye Devleti'nin Kürtlere yönelik baskı politikalarını onaylayan işçilerin milliyetçi fikirlerden sıyrılmasını sağlamak çok önemli. Kürtlerin özgürlük taleplerinin Türk işçilerinin çıkarlarına aykırı olmadığını anlatmanın yolu da kimliği baskı altına alınmış ulusun her türlü hakkını desteklemekten geçer. Türk işçilerin Kürt halkının özgürlüğünü savunmasının işçi sınıfının ortak mücadelesini güçlendirmekten başka sonucu yoktur.